

hogy apja, hogy mentette meg az életét, és hogy gjeldje van felé. De, mint mondta, ettől függetlenül is szereti, és a gjeld nélkül is úgy gondolja, ugyanez a helyzet lenne. A férfi elmondta, az élet nehéz, és nagyon átérzi azt, milyen kegyetlen a sors, hogy Svar és Linus így elszakadtak egymástól. A fiáról is beszélt, hogy nehezen bocsájtja meg neki ezt a viselkedését. És hogy ebben a helyzetben a legjobb, ami történhetett, és hogy jó-e ez neki. Linus megindulva fejezte ki háláját Hakonnak, hogy segíti őt, és engedi, hogy kollégista lehessen.

Linus élete így alaposan megváltozott. Egyrészt közelebb került társaihoz, különösen a négy fiúhoz, akivel egyre szorosabb csapatot alkottak. Részt vett az iskola tornaegyletében, és erősödni, izmosodni kezdett. Szobája lett Jessenéknél. Hét végéken általában ott aludt. Eirikkel sokat tanult, ez egy nagyon jó kapcsolat volt. De a legfontosabb történet Linus életében ebben az időszakban mégsem ez volt.

Sokkal később jött rá, hogy Tiril nénivel való teázásai, beszélgetései mennyire meghatározóak lettek egész élete szempontjából. Akkor, kamasz fiúként fogalma sem volt arról, hogy ez a mélyen gondolkodó, szeretettel teli asszony milyen ösztönös jósággal és hozzáértéssel nyúlt problémájához.

Ahhoz, hogy egészséges felnőtt lehessen, és feldolgozza apja elvesztését, e beszélgetések nélkül nem jutott volna el. Második évfolyamos volt ekkor, és a csendes éli késő délutánok, esték egy része, hetente kétszer legalább Tiril nénivel teltek. Ilyenkor Eirik nem volt otthon, az iskolában voltak délutáni külön órái.

17 éves volt ekkor már, és tudta, érezte, valami végleg elveszett. Ha apja érte jön, nem jó, ha kiszakítja ebből a világból. És nem ugyanahhoz jön vissza, akit ott, a kis horpadásban útjára engedett. Minden, ami köztük volt, az idő múlásával már átértékelődik. Megszakadt a kapcsolatuk, és az idő olyan két vágányra terelte őket, ami már nem tud ugyanúgy egy sínben folytatódni. Az elmúlt közös lét részben már emlék, és ha újra találkoznak, minden egészen más lesz, nem ugyanott folytatódik.

Azonban mélyen, nagyon mélyen lefojtotta magában ezeket az érzéseket. Nem engedte, nem engedhette meg magának, hogy felszínre engedje azokat. És ez egyedül talán nem is lehetséges. De a sors megsegítette itt is.

Tiril néni, amikor teát hozott, mindig az aktuális hétről kérdezgette Linust. És ő mesélt, és hamar kialakult benne az az igény, hogy elmondja, azon a héten mi minden történt. Az asszony meg hallgatta, néha egy-egy megerősítő mondattal hozzászólt. Linus szerette ezeket a délutánokat. Kialakult egy atmoszféra, egy ki nem mondott megállapodás, hogy ez az ő szigetük. Itt olyan dolgokat is el lehet mondani, amit másnak nem.

FARAGÓ FERENC

TANYAI SZILÁNKOK...

Az igazi kényszer soha nem *külső*, hanem *belső*.

A jó olvasás titka a sorok közt olvasni, a szavak mögé látni és az író fejével gondolkodni.

A *vallás*, a *politika*, a *morál* egyensúlya végzetesen elveszett – egymás romjaiban hevernek.

Könnyű megnehezíteni az életünket...

Az *anarchista* csak egyet akar: a *hierarchia* élére kerülni.

A legnagyobb hiány nem a világ GDP-jében, hanem a világ lelkületében állt elő.

Ha nagy dolgokat keresünk, *kicsiket* találunk. – Ha kis dolgokat keresünk *nagyokat* találunk.

Sírfelirat: ...*azóta is élek!*

A legnagyobb *rabság* a *szabadság* illúziója.

Nem tudni, hogy valamilyen *Végnek* vagyunk a kezdete, vagy valamilyen *Kezdetnek* vagyunk a végei.

Az élet *meghalaszt*, a halál *feltámaszt*.

Nem tagadhatjuk meg, amik voltunk, szembe kell nézni azzal, amik vagyunk - és igyekezzünk méltóvá válni.

A távolabb sincs messzibb a közelinél, csak még nem értük el.

Az élet nagy problémái *nem megoldhatóak*, csupán *elviselhetőek*.

Talán nem eléggé kételkedünk a kételkedéseinkben.

A *felejtés* és az *emlékezés* tartja össze a bennünk átélt világot.

Relativitáselmélet. Az *idő* áll, *mi* múlunk el benne.

A szenvedély a *vonzódás* és a *menekülés* együttese.

Még az is megtörténhet, hogy nem történik semmi.

...csak nézzük egymást, de nem látunk semmit.

X-X-X-X